

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 495

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 29 iunie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 190 din 23 martie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 178 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	2-4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
524/901/722. — Ordin al ministrului transporturilor, al ministrului finanțelor publice și al ministrului muncii și justiției sociale pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2017 al Societății Comerciale „Electricare CFR” — S.A., filiala Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A.	4-6
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 17 din 10 mai 2017 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	6-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 190**

din 23 martie 2017

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 178 alin. (1) lit. a)
din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 178 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Dumitru Secășan în Dosarul nr. 863/59/2015 al Curții de Apel Timișoara — Secția de contencios administrativ și fiscal, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.846D/2015.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Pentru partea Agenția Națională de Integritate răspunde domnul Vladimir Alexandru Ciobanu, consilier juridic cu delegație la dosar.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Agenției Naționale de Integritate care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate, deoarece funcția de manager de spital poate fi ocupată în condițiile legii. Incompatibilitatea prevăzută de textul de lege criticat este justificată de importanța funcției de manager de spital. Aceasta se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în ipoteza reglementată de legiuitor, fără nicio deosebire. Curtea a mai respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată prin deciziile nr. 1.410 din 2 noiembrie 2010 și nr. 844 din 10 decembrie 2015.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, arătând că incompatibilitățile instituite de textul de lege criticat urmăresc asigurarea condițiilor pentru buna exercitare a funcției de manager de spital. Chiar dacă se restrânge un drept, restrângerea este proporțională cu scopul urmărit. Incompatibilitatea reglementată de textul de lege criticat se aplică nediscriminatoriu tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei și nu aduce atingere substanței dreptului, atâta timp cât există posibilitatea de a exercita această funcție ori de a opta pentru deținerea unei funcții electivă. Invocă, de asemenea, jurisprudența Curții Constituționale, potrivit căreia excepția a fost respinsă ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Sentința civilă nr. 298 din 5 noiembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 863/59/2015, **Curtea de Apel Timișoara — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 178 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății.** Excepția a fost ridicată de Dumitru Secășan într-o cauză având ca obiect contestația prin care a solicitat anularea raportului de evaluare, prin care s-a constatat o situație de incompatibilitate, întocmit de Agenția Națională de Integritate.

6. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul arată că textul de lege criticat este neconstituțional în măsura în care creează starea de incompatibilitate a unui manager de spital, în urma primirii unei indemnizații, indemnizație generată de exercitarea unui mandat de consilier local sau județean în alt consiliu local sau județean decât cel care exercită controlul asupra spitalului în care este manager.

7. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 178 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006, prin raportare la art. 7 pct. 1 și 2 din Carta europeană a autonomiei locale, se arată că managerului de spital nu îi este interzis dreptul de a fi ales într-o funcție de consilier local sau județean, funcție care presupune dedicarea persoanei respective pentru rezolvarea problemelor colectivității, dar managerul nu poate beneficia de remunerarea acestei activități.

8. Autorul critică considerentele Deciziei nr. 1.410 din 2 noiembrie 2010 cu scopul de a sublinia că timpul alocat activităților didactice este mai îndelungat decât acela alocat activității de consilier în consiliul local sau județean.

9. În ceea ce privește încălcarea art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, se consideră că prin interzicerea dreptului managerilor de spital de a beneficia de indemnizația rezultată în urma exercitării funcției de consilier local, aceștia sunt discriminați în raport cu managerii de spital care sunt remunerați pentru desfășurarea activităților didactice. Astfel, un manager care desfășoară activitate didactică are un program mai încărcat decât un manager care trebuie să participe la una-două ședințe de consiliu local sau consiliu județean pe lună.

10. **Curtea de Apel Timișoara — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu sunt contrare dispozițiilor din Legea fundamentală invocate deoarece, potrivit art. 16 alin. (3) din Constituție „*Funcțiile și demnitățile publice, civile sau militare, pot fi ocupate, în condițiile legii [...]*”, inclusiv ale legii prin care se stabilesc incompatibilități.

11. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

12. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece funcțiile și demnitățile publice, civile sau militare, pot fi ocupate, în condițiile legii, potrivit art. 16 alin. (3) din Legea fundamentală, iar textul de lege criticat se aplică fără discriminare tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei juridice. Sunt invocate și considerentele care au stat la baza Deciziei nr. 1.410 din 2 noiembrie 2010.

13. **Avocatul Poporului** apreciază că textul de lege criticat este constituțional, acesta aplicându-se fără discriminare tuturor celor aflați în ipoteza normei juridice fără a aduce atingere substanței dreptului. Nu sunt încălcate nici prevederile art. 7 alin. (1) și (2) din Carta europeană a autonomiei locale deoarece, potrivit art. 7 pct. 3 din același act, „*Funcțiile și activitățile incompatibile cu mandatul de ales local nu pot fi stabilite decât prin lege sau pe baza principiilor juridice fundamentale.*”

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 178 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 652 din 28 august 2015. Ulterior sesizării Curții Constituționale, art. 178 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006 a fost modificat, prin art. I pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 22 noiembrie 2016, păstrând numerotarea și soluția legislativă criticată. Curtea se va pronunța asupra acestui text de lege care are următorul conținut: „(1) *Funcția de manager persoană fizică este incompatibilă cu:*

a) *exercitarea oricăror altor funcții salarizate, nesalarizate sau și indemnizate, cu excepția funcțiilor sau activităților în domeniul medical în aceeași unitate sanitară, a activităților didactice, de cercetare științifică și de creație literar-artistică, cu respectarea prevederilor lit. b) și alin. (6);*”

17. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textele de lege criticate aduc atingere dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 11 alin. (1) și (2) referitor la dreptul internațional și dreptul intern și celor ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi. Se invocă, totodată, dispozițiile art. 7 pct. 1 și 2 din Carta europeană a autonomiei locale, adoptată la Strasbourg la 15 octombrie 1985, ratificată prin Legea nr. 199/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 331 din 26 noiembrie 1997 potrivit căroră: „1. *Statutul aleșilor locali trebuie să asigure liberul exercițiu al mandatului lor.*

2. *Acesta trebuie să permită o compensație financiară adecvată pentru cheltuielile efectuate în legătură cu exercitarea mandatului lor, precum și, dacă este cazul, o compensație*

adecvată pentru câștigul pierdut sau remunerații pentru munca depusă și o asigurare socială aferentă.”

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că o primă critică formulată de autorul excepției privește neconstituționalitatea dispozițiilor art. 178 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006, prin raportare art. 11 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală și la art. 7 alin. (1) și (2) din Carta europeană a autonomiei locale. Potrivit criticii formulate, managerului de spital nu îi este interzis dreptul de a fi ales într-o funcție de consilier local sau județean, dar acesta nu beneficiază de remunerația acordată pentru această din urmă activitate.

19. Curtea observă că, prin textul de lege criticat, legiuitorul a statuat asupra incompatibilității funcției de manager persoană fizică cu exercitarea oricăror altor funcții salarizate, nesalarizate sau și indemnizate, cu excepția funcțiilor sau activităților în domeniul medical în aceeași unitate sanitară, a activităților didactice, de cercetare științifică și de creație literar-artistică. Din analiza textului de lege supus controlului, Curtea reține că scopul legiuitorului nu a fost acela de a împiedica obținerea de indemnizații distincte, ci instituirea incompatibilității exercitării concomitente a funcțiilor anterior menționate, întrucât acestea presupun gestionarea sumelor de bani având ca sursă bugetele publice.

20. Referitor la scopul urmărit de legiuitor prin textul de lege criticat, Curtea a reținut că acesta este justificat atât de complexitatea atribuțiilor funcției de manager, cât și de necesitatea exercitării acesteia în condiții de integritate și transparență decizională, pentru realizarea unui sistem de sănătate modern, eficient economic, pus în slujba cetățeanului [a se vedea Decizia nr. 844 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 159 din 2 martie 2016, paragraful 22].

21. Referitor la critica privind încălcarea principiului egalității care ar trebui să se aplice între managerii de spital care beneficiază de indemnizația rezultată în urma exercitării funcției de consilier local/județean, și managerii de spital care sunt remunerați pentru desfășurarea activităților didactice, Curtea observă că nici aceasta nu poate fi reținută. Situațiile juridice în care se află cele două categorii de manageri sunt diferite, diferența fiind dată de funcțiile/profesii pe care doresc să o exercite, în plus față de funcția de manager. Astfel, nu se poate reține că managerii care exercită funcția de consilier local sau județean sunt într-o situație egală cu aceia care exercită funcții sau activități în domeniul medical în aceeași unitate sanitară, activități didactice, de cercetare științifică și de creație literar-artistică, atribuțiile acestor funcții fiind în mod fundamental diferite. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că egalitatea în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite, astfel cum a reglementat și legiuitorul prin textul de lege criticat.

22. În concluzie, Curtea va respinge critica formulată deoarece dispozițiile art. 7 pct. 1 și 2 din Carta europeană a autonomiei locale, prin raportare la prevederile art. 11 alin. (1) și (2) din Constituție nu sunt incidente în cauză.

23. În final, Curtea constată că autorul analizează critic considerentele Deciziei nr. 1.410 din 2 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 6 din 4 ianuarie 2011, aspect ce nu poate face însă obiect al controlului de constituționalitate.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Dumitru Secășan în Dosarul nr. 863/59/2015 al Curții de Apel Timișoara — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 178 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 martie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR Nr. 524 din 11 mai 2017	MINISTERUL FINANȚELOR PUBLICE Nr. 901 din 19 iunie 2017	MINISTERUL MUNCII ȘI JUSTIȚIEI SOCIALE Nr. 722 din 22 mai 2017
--	--	--

ORDIN

pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2017 al Societății Comerciale „Electrificare CFR” — S.A., filiala Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A.

În temeiul art. 4 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificările și completările ulterioare, al art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 17 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 12/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Justiției Sociale,

ministrul transporturilor, ministrul finanțelor publice și ministrul muncii și justiției sociale emit următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2017 al Societății Comerciale „Electrificare CFR” — S.A., filiala Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A., prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Societatea Comercială „Electrificare CFR” — S.A. va duce la îndeplinire prezentul ordin.

Ministrul transporturilor,
Alexandru-Răzvan Cuc

Ministrul finanțelor
publice,
Viorel Ștefan

Ministrul muncii și
justiției sociale,
Lia-Olguța Vasilescu

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

Operatorul economic: S.C. „Electrificare CFR” — S.A.

Sediul/Adresa: bd. Dinicu Golescu nr. 38, sectorul 1, București

Cod unic de înregistrare 16828396

BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
pe anul 2017

mii lei

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri 2017
0	1	2	3	4
I.		VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.5+Rd.6)	1	360.120,00
	1	Venituri totale din exploatare, din care:	2	360.120,00
		a) subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	3	
		b) transferuri, cf. prevederilor legale în vigoare	4	
	2	Venituri financiare	5	0,00
	3	Venituri extraordinare	6	
II		CHELTUIELI TOTALE (Rd.7=Rd.8+Rd.20+Rd.21)	7	359.103,00
	1	Cheltuieli de exploatare, din care:	8	359.103,00
		A. cheltuieli cu bunuri si servicii	9	243.469,00
		B. cheltuieli cu impozite, taxe si varsaminte asimilate	10	760,00
		C. cheltuieli cu personalul, din care:	11	109.874,00
		C0 Cheltuieli de natură salarială(Rd.13+Rd.14)	12	89.800,00
		C1 ch. cu salariile	13	82.700,00
		C2 bonusuri	14	7.100,00
		C3 alte cheltuieli cu personalul, din care:	15	
		cheltuieli cu plati compensatorii aferente disponibilizarilor de personal	16	
		C4 Cheltuieli aferente contractului de mandat si a altor organe de conducere si control, comisii si comitete	17	475,00
		C5 cheltuieli cu asigurarile și protecția socială, fondurile speciale și alte obligații legale	18	19.599,00
		D. alte cheltuieli de exploatare	19	5.000,00
	2	Cheltuieli financiare	20	
	3	Cheltuieli extraordinare	21	
III		REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	22	1.017,00
IV		IMPOZIT PE PROFIT	23	
V		PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI PE PROFIT, din care:	24	
	1	Rezerve legale	25	51,00
	2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	26	
	3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	27	966,00
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	28	
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	29	
	6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 25, 26, 27, 28, 29	30	
	7	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	31	
	8	Minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende convenite acționarilor, în cazul societăților/ companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat, din care:	32	
	a)	- dividende convenite bugetului de stat	33	
	b)	- dividende convenite bugetului local	33a	
	c)	- dividende convenite altor acționari	34	
	9	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.31 - Rd.32 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	35	

*) Anexa este reprodusă în facsimil

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri 2017
0	1	2	3	4
VI		VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	36	
VII		CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care	37	
	a)	cheltuieli materiale	38	
	b)	cheltuieli cu salariile	39	
	c)	cheltuieli privind prestarile de servicii	40	
	d)	cheltuieli cu reclama si publicitate	41	
	e)	alte cheltuieli	42	
VIII		SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	43	5.000,00
	1	Alocații de la buget	44	
		alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	45	
IX		CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	46	5.000,00
X		DATE DE FUNDAMENTARE	47	
	1	Nr. de personal prognozat la finele anului	48	2.470
	2	Nr.mediu de salariați total	49	2.400
	3	Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială	50	3.041,67
	4	Castigul mediu lunar pe salariat determinat pe baza cheltuielilor cu salariile (lei/persoană) (Rd.13/Rd.49)/12*1000	51	2.871,53
	5	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.49)	52	150,05
	6	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (cantitate produse finite/ persoană)	53	
	7	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd.7/Rd.1)x1000	54	997,18
	8	Plăți restante	55	0,00
	9	Creanțe restante	56	3.000,00

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 17 din 10 mai 2017

Dosar nr. 775/1/2017

Mirela Sorina Popescu

— președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului

Ionuț Mihai Matei

— judecător la Secția penală

Geanina Cristina Arghir

— judecător la Secția penală

Silvia Cerbu

— judecător la Secția penală

Ana Maria Dascălu

— judecător la Secția penală

Angela Dragne

— judecător la Secția penală

Lavinia Valeria Lefterache

— judecător la Secția penală

Simona Cristina Neniță

— judecător la Secția penală

Ioana Alina Ilie

— judecător la Secția penală

dacă Autoritatea Centrală de Audit are dreptul de a ataca soluțiile de clasare dispuse de procuror.

Completul competent să judece sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile ce formează obiectul Dosarului nr. 775/1/2017 este legal constituit conform dispozițiilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 27⁴ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința de judecată a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată a participat doamna Manuela Magdalena Dolache, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Judecător-raportor a fost desemnat, conform prevederilor art. 476 alin. (7) din Codul de procedură penală, domnul judecător Ionuț Mihai Matei, judecător în cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

S-a luat în examinare sesizarea formulată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Timiș — Secția penală în Dosarul nr. 5.023/30/2016, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: *dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 340 alin. (1), art. 339 raportat la art. 336 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea de Conturi a României are calitatea procesuală de persoană ale cărei interese legitime sunt vătămate, respectiv*

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de domnul Cosmin Grancea, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 775/1/2017 aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, precum și faptul că, drept urmare a solicitărilor formulate în temeiul art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, la dosarul cauzei au fost depuse puncte de vedere asupra problemei de drept deduse dezlegării de către Direcția legislație a Înaltei Curți de Casație și Justiție, de către curțile de apel București, Bacău, Brașov, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Pitești, Ploiești, Târgu Mureș și Timișoara, precum și de unele instanțe arondate, dar și de Facultatea de Drept din cadrul Universității din Craiova și Departamentul de Drept Public al Facultății de Drept din cadrul Universității „Lucian Blaga” din Sibiu.

La data de 19 aprilie 2017 a fost depus Raportul întocmit de judecătorul-raportor care a fost comunicat părților, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, fiind transmis un punct de vedere de către Curtea de Conturi a României la data de 5 mai 2017.

La data de 25 aprilie 2017, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a depus Adresa nr. 769/C/734/III-5/2017 prin care s-a adus la cunoștință că în cadrul Secției judiciare — Serviciul judiciar penal al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii vizând problema de drept supusă dezlegării în prezenta cauză. De asemenea, la aceeași dată, au fost depuse la dosarul cauzei concluzii scrise formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Mirela Sorina Popescu, constatând că nu sunt alte cereri sau excepții de formulat, a solicitat domnului procuror Cosmin Grancea să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema supusă dezbaterii în Dosarul nr. 775/1/2017.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, a susținut că sesizarea este admisibilă, arătând că aparține unui tribunal care judecă în primă și ultimă instanță și de lămurirea chestiunii de drept depinde soluționarea cauzei pe fond, adică de caracterul admisibil al plângerii adresate judecătorului de cameră preliminară depinde trecerea la soluționarea cauzei pe fond. Totodată, a precizat că parchetul a reformulat răspunsul adresat Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a asigura un caracter de generalitate, astfel ca hotărârea de dezlegare a chestiunii de drept să nu reprezinte o soluție în cauza aflată pe rolul Tribunalului Timiș.

De asemenea, a considerat că este îndeplinită și cea de-a treia condiție de admisibilitate, în sensul că această problemă de drept nu a mai fost soluționată printr-un recurs în interesul legii sau printr-o hotărâre prealabilă.

Totuși, a apreciat că este obligatorie dezlegarea dată chestiunii de drept prin Decizia pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recursul în interesul legii nr. 13 din 19 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 794 din 9 noiembrie 2011, prin care s-a decis că Agenția Națională de Integritate nu poate formula plângere împotriva unei soluții a parchetului, considerentele acestei decizii fiind aplicabile în cauza de față, chiar dacă acestea se referă la Agenția Națională de Integritate.

În ceea ce privește fondul întrebării, a susținut că se impune a se stabili faptul că nu poate formula plângere împotriva soluției procurorului decât persoana ale cărei interese legitime au fost vătămate, iar Curtea de Conturi, în cazul în care formulează o

plângere împotriva unei soluții de clasare cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu, nu poate justifica un interes legitim. A precizat că această instituție (Curtea de Conturi) exercită controlul asupra modului de formare, administrare și întrebuințare a resurselor financiare ale statului, dar și organele judiciare exercită un astfel de control asupra întrebuințării resurselor financiare ale statului atunci când sunt indicii că s-a săvârșit o infracțiune. Prin urmare, competența Curții de Conturi încetează în momentul în care, cu privire la întrebuințarea acestor resurse financiare ale statului, rezultă indicii de săvârșire a vreunei infracțiuni. Dacă soluția ar fi diferită, a opinat în sensul că s-ar ajunge la situații în care și jandarmeria sau poliția ar putea formula plângeri împotriva unei soluții date de procuror.

Așadar, reprezentantul Ministerului Public a considerat că răspunsul ar trebui reformulat în sensul că, într-o cauză care a fost soluționată printr-o soluție de clasare, denunțatorul și autorul sesizării cu privire la care soluția de clasare nu a produs niciun fel de efect, nu poate formula plângere la instanță.

Cât privește considerațiile Curții de Conturi care arată că prin această soluție i s-ar încălca dreptul de acces la justiție, a susținut că acest drept se circumscrie dispozițiilor art. 6 din Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și trebuie să privească drepturile și obligațiile cu caracter civil ale acestei instituții, chestiune care nu este incidentă în speță.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 17 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 5.023/30/2016, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Timiș — Secția penală a sesizat, în temeiul art. 475 din Codul procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă în vederea dezlegării următoarei chestiuni de drept: *dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 340 alin. (1), art. 339 raportat la art. 336 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea de Conturi a României are calitatea procesuală de persoană ale cărei interese legitime sunt vătămate, respectiv dacă Autoritatea Centrală de Audit are dreptul de a ataca soluțiile de clasare dispuse de procuror.*

II. Expunerea succintă a cauzei

Judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Timiș — Secția penală a constatat că în Dosarul nr. 6/P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Timișoara s-au efectuat cercetări în ceea ce privește comiterea infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art. 297 alin. (1) din Codul penal cu aplicarea art. 13 din Legea nr. 78/2000 față de faptele unor funcționari din cadrul Primăriei L. care erau suspectați că și-ar fi încălcat atribuțiile de serviciu cu ocazia desfășurării procedurilor de atribuire și executarea a unor contracte de achiziție publică în care Municipiul L. are calitatea de autoritate contractantă.

Urmărirea penală a fost începută în baza procesului-verbal de sesizare din oficiu, dar și a sesizării Curții de Conturi a României care a vizat încheierea unui contract între Primăria L. și S.C. E. — S.A., privind concesionarea serviciului public de iluminat.

La data de 23 martie 2016, procurorul de caz a pronunțat o soluție de clasare în temeiul art. 315 alin. (1) lit. b), art. 314 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală.

Împotriva acestei soluții Curtea de Conturi a României a formulat plângere la primul procuror al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Timișoara, plângerea fiind respinsă, ca nefondată, la data de 7 iunie 2016, în Dosarul nr. 12/II/2/2016.

Petenta Curtea de Conturi a României s-a adresat cu plângere Tribunalului Timiș.

La data de 6 ianuarie 2017, Ministerul Public a invocat excepția inadmisibilității plângerii formulate de Curtea de Conturi a României prin prisma lipsei calității procesuale a acestei instituții.

III. Punctul de vedere al instanței care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită

1. Cu privire la admisibilitatea sesizării

Judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Timiș — Secția penală a arătat că legiuitorul a stabilit, în conținutul art. 475 din Codul de procedură penală, posibilitatea anumitor instanțe, investite cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, care constată în cursul judecății existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța supremă nu a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu respectivei probleme de drept.

Așadar, a constatat că, pentru a fi admisibilă o asemenea sesizare, trebuie îndeplinite cumulativ mai multe cerințe:

a. Problema de drept să nu fi fost încă dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești sau să nu facă în prezent obiectul unui recurs în interesul legii.

În opinia judecătorului de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Timiș — Secția penală, această condiție este îndeplinită întrucât chestiunea de drept incidentă în cauză nu a primit încă o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs.

Ministerul Public a susținut că această condiție nu ar fi îndeplinită deoarece sunt aplicabile dispozițiile Deciziei nr. 13 din 19 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 794 din 9 noiembrie 2011, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat într-un recurs în interesul legii asupra lipsei calității procesuale a Agenției Naționale de Integritate de a promova plângere în condițiile vechiului Cod de procedură penală și că dispozițiile aceste decizii sunt actuale și se aplică, prin analogie, și în situația Curții de Conturi.

Judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Timiș — Secția penală nu a fost de acord cu această opinie, concluzionând că prevederile unui recurs în interesul legii nu pot fi aplicate prin analogie, iar, pe de altă parte, nu se poate stabili un raport de egalitate între Agenția Națională de Integritate și Curtea de Conturi a României sub aspectul atribuțiilor și al interesului manifestat în exercitarea unei acțiuni judiciare.

b. Existența unei cauze aflate în cursul judecății, în ultimul grad de jurisdicție, pe rolul uneia dintre instanțele prevăzute expres de articolul anterior menționat.

Judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Timiș — Secția penală a susținut că această condiție este, de asemenea, îndeplinită, întrucât Tribunalul Timiș este sesizat cu o cauză în ultimă instanță, respectiv soluționarea unei plângeri împotriva ordonanței de clasare dispuse de procuror în cursul urmăririi penale.

c. Soluționarea pe fond a acelei cauze să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării.

Judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Timiș — Secția penală a opinat în sensul că această chestiune de drept cu care a fost sesizată instanța este de natură a împiedica sau nu soluționarea pe fond a cauzei, întrucât a fost invocată, pe cale de excepție, lipsa calității procesuale a petentei Curtea de Conturi a României, iar dezlegarea dată de instanță acestei probleme este de natură a afecta soluționarea pe fond a plângerii.

2. Cu privire la chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită

Judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Timiș — Secția penală a opinat că este justificat a se conferi calitate procesuală Curții de Conturi a României, în primul rând, în virtutea dispozițiilor art. 21 din Constituția României, care garantează liberul acces la justiție al oricărui subiect de drept. În ipoteza interpretării în sens contrar s-ar ajunge, în acele cazuri în care s-au pronunțat soluții de clasare în legătură cu cauze care au pornit de la sesizări ale Curții de Conturi, la situația de a nu putea fi supuse cenzurii judecătorului, respectiv la „înlăturarea” judiciară a căii de atac prin încheierea conflictului de drept penal în fața procurorului.

Judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Timiș — Secția penală a arătat că Decizia nr. 13 din 19 septembrie 2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 794 din 9 noiembrie 2011, pentru lămurirea calității procesuale a Agenției Naționale de Integritate nu poate fi aplicată în cauză, întrucât nu vizează concret situația juridică supusă judecății și nu poate fi aplicată ca atare în baza principiului forței obligatorii.

Judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Timiș — Secția penală a comparat situația juridică a cazului ce a făcut obiectul deciziei de mai sus și a reținut că, deși unele caracteristici ale cazului pentru care există dezlegare pot fi asemănătoare, nu sunt complet identice cu cele ale cazului dedus judecății, astfel că nu se poate face o aplicarea a acestei decizii nici prin analogie.

Judecătorul a arătat că este de acord cu opinia petentei, constând în faptul că interesul legitim al Curții de Conturi reiese din dispozițiile art. 1 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi. Potrivit acestui text, instituția citată are atribuția generală de a exercita controlul asupra modului de formare, administrare și întrebuințare a resurselor financiare ale statului din domeniul public.

În opinia judecătorului de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Timiș — Secția penală, exercitarea căilor de atac în cauze care vizează posibile infracțiuni în legătură cu aceste fonduri reprezintă o componentă a controlului exercitat în legătură cu întrebuințarea acestor resurse. În aceste condiții, interesul legitim derivă din necesitatea petentei de a acționa în realizarea obiectului de activitate, și anume acela de a veghea la modul de cheltuire a banului public.

IV. Punctele de vedere ale procurorului și părților cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită

Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Timișoara a opinat în sensul că sesizarea este inadmisibilă, nefiind îndeplinite toate condițiile prevăzute de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală.

S-a susținut că nu este îndeplinită condiția ca asupra chestiunii de drept de care depinde soluționarea pe fond a cauzei să nu fi statuat Înalta Curte de Casație și Justiție printr-un recurs în interesul legii, având în vedere interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 474¹ din Codul de procedură penală, art. 336 alin. (1) din Codul de procedură penală, art. 339 alin. (4) și (6) din Codul de procedură penală, art. 340 din Codul de procedură penală, art. 278¹ din Codul de procedură penală din 1969 și a Deciziei în interesul legii nr. 13 din 19 septembrie

2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 794 din 9 noiembrie 2011.

S-a arătat că excepția inadmisibilității plângerii formulate de Curtea de Conturi a României a fost invocată în prezenta cauză tocmai datorită aplicabilității în speță a Deciziei în interesul legii nr. 13 din 19 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 794 din 9 noiembrie 2011, decizie prin care Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că, în aplicarea dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală din 1969, Agenția Națională de Integritate nu are calitatea procesuală de a ataca soluțiile de neurmărire penală sau de netrimite în judecată dispuse de procuror, plângerile astfel formulate urmând a fi respinse, ca inadmisibile.

Reprezentantul Direcției Naționale Anticorupție — Serviciul Teritorial Timișoara a arătat că deciziile pronunțate în soluționarea unor recursuri în interesul legii sunt obligatorii în integralitatea lor, atât în ceea ce privește dispozitivul acestora, cât și în ceea ce privește considerentele. Or, din considerentele Deciziei în interesul legii nr. 13 din 19 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 794 din 9 noiembrie 2011, rezultă faptul că problema de drept asupra căreia a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție este aceea că, pentru a avea calitatea procesuală de a formula plângere împotriva soluției de netrimite în judecată a procurorului, este necesară vătămarea unui interes legitim propriu, concret și actual, deoarece procedura instituită de dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală din 1969 are esențialmente un caracter privat, dedus din cerința unei vătămări suferite de persoana care se adresează justiției, în drepturile sau interesele sale legitime, și care nu este compatibil cu interesul public în virtutea căruia acționează cei care sesizează organele judiciare în baza unor obligații legale sau a propriei conștiințe.

Practic, din punctul de vedere al Direcției Naționale Anticorupție — Serviciul Teritorial Timișoara rezultă că problema de drept ce a fost dezlegată prin Decizia în interesul legii nr. 13 din 19 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 794 din 9 noiembrie 2011, este aceea a condițiilor care trebuie îndeplinite de către persoanele ce sesizează organele de urmărire penală pentru a dobândi calitatea procesuală necesară pentru a formula plângere împotriva soluțiilor de netrimite în judecată emise de procuror, chiar dacă dispozitivul se referă strict la Agenția Națională de Integritate.

Curtea de Conturi a României a solicitat ca instanța să dispună, prin încheiere, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept prin care să se stabilească dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 340 alin. (1), art. 339 raportat la art. 336 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea de Conturi a României are calitatea procesuală de persoană ale cărei interese legitime sunt vătămăte, respectiv dreptul Autorității Centrale de Audit de a ataca soluțiile de clasare dispuse de procuror.

S-a apreciat că, raportat la prevederile art. 475 din Codul de procedură penală, sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

Totodată, s-a arătat că, deși nu este menționată *expressis verbis* ca o condiție de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, este necesar ca sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție să aibă drept obiect o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită și care prezintă o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme, în scopul înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății.

Or, în dosarul de față s-a apreciat că întrebarea ridicată constituie o evidentă „*problemă/chestiune de drept*” care să impună sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, aceste

„chestiuni” având aptitudinea de a influența soluționarea pe fond a cauzei.

Cu privire la chestiunea de drept, s-a arătat, în esență, că această instituție (Curtea de Conturi) are calitatea de organ special de constatare în sensul art. 61 alin. (1) lit. b din Codul de procedură penală, ceea ce îi conferă și calitatea de subiect procesual în procesul penal, ca urmare a sesizării adresate organelor de urmărire penală. Calitatea procesuală a Curții de Conturi de a contesta actele procurorului este dată de urmărirea finalității constatărilor activităților de control al cheltuirii banului public, fiind astfel evidentă existența unui interes legitim. A limita această competență ar însemna să se dea gir abuzului în administrație, încălcării legilor ce reglementează cheltuirea banului public și denaturării ideii de legalitate a acestui foarte important segment al unui stat de drept.

S-a apreciat că trebuie să existe cooperare din partea tuturor autorităților și instituțiilor publice implicate, inclusiv a Ministerului Public și a Direcției Naționale Anticorupție, pentru descoperirea, combaterea și prevenirea oricăror acțiuni care ar aduce atingere drepturilor legitime ale statului român, în general, și interesului public, în special.

S-a susținut că o eventuală respingere ca inadmisibilă a plângerii formulate de Curtea de Conturi ar afecta liberul acces la justiție garantat de art. 21 din Constituția României.

De asemenea, s-a arătat că sesizarea organelor de urmărire penală este o obligație legală care vizează nu doar momentul de început al declanșării cercetărilor penale, ci și etapele ulterioare, ale exercitării căilor de atac împotriva soluțiilor de neurmărire și netrimite în judecată.

V. **Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele de judecată arondate**

Înalta Curte de Casație și Justiție, sintetizând punctele de vedere exprimate de instanțele din țară cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizării, constată că s-au conturat **două opinii:**

1. Într-o opinie, s-a susținut că în interpretarea dispozițiilor art. 340 alin. (1), art. 339 raportat la art. 336 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea de Conturi **nu are calitate procesuală de persoană ale cărei interese legitime sunt vătămăte**, respectiv Autoritatea Centrală de Audit **nu are dreptul de a ataca soluțiile de clasare dispuse de procuror.**

În acest sens s-au exprimat curțile de apel Cluj, Galați, Oradea, Pitești, Tribunalul Harghita, Tribunalul Mureș, Tribunalul Arad, Tribunalul București — Secția I penală, judecătorii Turnu Măgurele, Tulcea, Reghin și Luduș, Judecătoria Sector 4 București și Judecătoria Sector 6 București.

Aceste instanțe au apreciat a fi valabile aceleași argumente și statuări ale instanței supreme, așa cum acestea au fost redate în cuprinsul Deciziei nr. 13 din 19 septembrie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 794 din 9 noiembrie 2011, decizie prin care s-a admis recursul în interesul legii și, în aplicarea art. 278¹ din Codul de procedură penală din 1969 (ce are corespondent în prevederile art. 340 din actualul Cod de procedură penală), s-a stabilit că Agenția Națională de Integritate nu are calitatea procesuală de a ataca soluțiile de neurmărire penală sau de netrimite în judecată dispuse de procuror, plângerile astfel formulate urmând a fi respinse, ca inadmisibile, conform art. 278¹ alin. (8) lit. a) teza a II-a din Codul de procedură penală din 1969.

Judecătorii din cadrul Secției a II-a penale a Curții de Apel București au apreciat că sesizarea este inadmisibilă. În acest sens, s-au avut în vedere considerentele Deciziei nr. 3 din 10 februarie 2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — completele pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 195 din 16 martie 2016, conform cărora sesizarea este inadmisibilă

atunci când „(...) instanța de trimitere nu tinde la o rezolvare a unei «chestiuni de drept», ci în realitate se tinde la rezolvarea conflictului de drept procesual penal dedus judecătii”; or, în cauză, se tinde la stabilirea existenței sau inexistenței unui interes legitim al petentei, ceea ce echivalează cu însăși rezolvarea conflictului de drept dedus judecătii.

2. În cea de-a doua opinie s-a susținut că Autoritatea Centrală de Audit din cadrul Curții de Conturi **are calitatea de persoană ale cărei interese legitime au fost vătămate și are dreptul de a ataca soluțiile de clasare dispuse de procuror**, având în vedere art. 1 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi.

În acest sens s-au exprimat Curtea de Apel Bacău, Curtea de Apel Brașov (în opinie majoritară), Curtea de Apel Timișoara, Curtea de Apel București — Secția I penală, Tribunalul Teleorman, Tribunalul Timiș, Tribunalul Caraș-Severin, Tribunalul Covasna, dar și Judecătoriile Rupea, Beclean, Galați, Tecuci, Liești, Brăila, Vaslui, Miercurea-Ciuc, Odorheiu Secuiesc, Alexandria și Turnu Măgurele.

Aceste instanțe au apreciat că, în cazul concret, Curtea de Conturi are calitate procesuală în virtutea dispozițiilor art. 21 din Constituția României, care garantează liberul acces la justiție al oricărui subiect de drept. S-a susținut că această calitate derivă și din art. 34 din Codul procedură penală, care include în categoria subiecților procesuali organele speciale de constatare, dar și din art. 1 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, aceasta fiind instituția care exercită controlul asupra modului de formare, de administrare și de întreținere a resurselor financiare ale statului și ale sectorului public și are obligația de a sesiza organele de urmărire penală.

Au fost identificate hotărâri judecătorești în această materie la Tribunalul București — Secția I penală (încheierea din camera de consiliu din data de 14 aprilie 2016 pronunțată în Dosarul nr. 7.329/3/2016; încheierea din camera de consiliu din data de 23 mai 2014 pronunțată în Dosarul nr. 14.148/3/2014; Încheierea nr. 87/CP din camera de consiliu din data de 18 aprilie 2016 pronunțată în Dosarul nr. 6.548/2/2015); Judecătoria Brașov (Încheierea nr. 255 din 26 octombrie 2015 pronunțată în Dosarul nr. 16.143/197/2015; Încheierea nr. 211 din 9 septembrie 2016 pronunțată în Dosarul nr. 17.336/197/2016), Tribunalul Covasna (încheierea pronunțată în camera de consiliu, în Dosarul nr. 1.090/119/2014); Tribunalul Constanța și Tribunalul Tulcea (încheierea nr. 253 din 10 decembrie 2014 pronunțată de Tribunalul Constanța în Dosarul penal nr. 27.286/212/2014, Încheierea nr. 16 din 14 februarie 2017, pronunțată de Tribunalul Tulcea în Dosarul penal nr. 2.278/88/2016). Curtea de Apel Galați a transmis, de asemenea, practică judiciară: Încheierea din 18 decembrie 2015 pronunțată în Dosarul nr. 17.634/233/2015, Încheierea din 29 iunie 2015 pronunțată în Dosarul nr. 2.951/233/2015; Încheierea nr. 102 din 10 octombrie 2016 pronunțată în Dosarul nr. 13.201/196/2016; Încheierea din 3 noiembrie 2015 pronunțată în Dosarul nr. 7.336/196/2015.

VI. Jurisprudență relevantă a Curții Constituționale

Prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014, instanța de contencios constituțional a statuat că „... așa cum rezultă din art. 341 alin. (2) din Codul de procedură penală, un exemplar al plângerii formulate este comunicat procurorului și **părților**. Potrivit art. 32 din Codul de procedură penală, părți în procesul penal sunt numai inculpatul, partea civilă și partea responsabilă civilmente. Din această perspectivă, Curtea constată că persoana vătămată și suspectul, în calitate de subiecți procesuali principali, nu au posibilitatea de a-și face apărarea cu privire la susținerile petentului, deoarece acestora nu li se comunică un exemplar al plângerii. Or, în situația în care nu a fost pusă în mișcare acțiunea penală, subiecții procesuali

principali sunt privați de dreptul la un proces echitabil prin aceea că, necunoscând conținutul plângerii, nu pot întreprinde niciun fel de demersuri în apărarea intereselor lor legitime. Așa fiind, aceste neajunsuri pot fi acoperite în măsura în care judecătorul de cameră preliminară se va pronunța asupra plângerii în cadrul unei proceduri contradictorii și orale” (paragraful 40).

VII. Jurisprudență relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție

Prin Decizia nr. 13 din 19 septembrie 2011 pronunțată în recurs în interesul legii de Înalta Curte de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 794 din 9 noiembrie 2011, s-a admis recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și s-a stabilit că, în aplicarea dispozițiilor art. 278¹ alin. (1) din Codul de procedură penală, Agenția Națională de Integritate nu are calitatea procesuală de a ataca soluțiile de neurmărire penală sau de netrimite în judecată dispuse de procuror, plângerile astfel formulate urmând a fi respinse, ca inadmisibile, conform art. 278¹ alin. (8) lit. a) teza a II-a din Codul de procedură penală.

VIII. Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Prin Adresa nr. 769/C/734/III-5/2017 din 25 aprilie 2017, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția judiciară a înaintat concluziile formulate de procuror asupra chestiunii de drept a cărei dezlegare s-a solicitat, comunicând, totodată, că nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii cu privire la această problemă de drept.

În concluziile formulate, în ceea ce privește admisibilitatea sesizării, procurorul a apreciat că se impune a se efectua o analiză aparte privind îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală.

Prioritar, referitor la modul de formulare a întrebării, s-a susținut că problema de drept se referă numai la situația în care Curtea de Conturi nu a avut calitatea de persoană vătămată în cauza soluționată de către procuror, ci doar pe aceea de denunțător în condițiile art. 290 sau 291 din Codul de procedură penală sau autor al sesizării organului de urmărire penală în condițiile art. 61 din același cod, fără a fi astfel circumstanțiată întrebarea cu caracter general formulată de către judecătorul de cameră preliminară — dacă autoritatea menționată are dreptul de a ataca soluțiile de clasare ale procurorului — nu ar constitui o problemă de drept în sensul art. 475 din Codul de procedură penală.

Totodată, s-a precizat că această chestiune de drept nu a fost rezolvată de Înalta Curte de Casație și Justiție printr-o altă hotărâre prealabilă ori printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul pendinte al acestei din urmă proceduri.

În ceea ce privește Decizia în interesul legii nr. 13 din 19 septembrie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 794 din 9 noiembrie 2011, s-a apreciat că nu constituie un fine de neprimire a întrebării prealabile din prezenta procedură, aceasta având un caracter obligatoriu numai în cauzele referitoare la Agenția Națională de Integritate.

În argumentarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a sesizării, s-a arătat că aceasta aparține judecătorului de cameră preliminară al unui tribunal care soluționează în primă și ultimă instanță plângerea împotriva soluției de netrimite în judecată dispuse de procuror; soluția pe care o poate pronunța în cadrul acestei proceduri este susceptibilă de a statua asupra fondului unui raport de drept penal — fie în sensul menținerii rezolvării de fond date de către procuror, fie în sensul schimbării temeiului soluției date de către procuror și, prin aceasta, al reconfigurării semnificației juridice a relațiilor dintre părți, fie în sensul redeschiderii urmăririi penale și repunerii raporturilor juridice dintre părți în cadrul unui conflict de drept penal. De caracterul

admisibil sau inadmisibil al sesizării adresate judecătorului de cameră preliminară depinde trecerea la etapa soluționării pe fond a raportului de drept penal de către judecătorul de cameră preliminară ori, dimpotrivă, respingerea *de plano* a sesizării și, prin aceasta, menținerea cu caracter definitiv a soluției de fond dispuse de către procuror.

În concluzie, s-a apreciat a fi îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării privind gradul instanței și al jurisdicției, precum și aceea privind legătura dintre problema de drept și soluționarea pe fond a cauzei pendinte.

Cu privire la problema de drept supusă dezlegării, parchetul a apreciat că primul argument al judecătorului, autor al sesizării, care a considerat că plângerea este admisibilă pentru a se putea garanta liberul acces la justiție al denunțatorului, este vădit neîntemeiat, întrucât denunțatorul nu poate fi decât o persoană exterioară conflictului de drept penal cu privire la care el sesizează organul de urmărire penală. În măsura în care ar fi fost parte a acestui conflict, respectiv a raporturilor juridice protejate de norma penală care incriminează infracțiunea reclamată, atunci, din punct de vedere procesual, ar fi avut calitatea de persoană vătămată (nu denunțator), iar sesizarea adresată de acesta organului de urmărire penală ar fi fost încadrată ca fiind plângere (nu denunț). Având calitatea de persoană vătămată, acesta ar fi putut ataca soluția de clasare, inclusiv în condițiile art. 341 din Codul de procedură penală, în fața judecătorului de cameră preliminară – ca exercițiu al accesului la justiție.

S-a susținut însă că o asemenea legitimare nu poate fi recunoscută oricărei persoane, dacă nu justifică un astfel de interes, întrucât accesul la justiție este recunoscut numai în considerarea acestui interes.

Parchetul a apreciat că este neîntemeiat și argumentul judecătorului potrivit căruia interesul legitim al Curții de Conturi ar rezulta din dispozițiile legale care reglementează activitatea acesteia, conform cărora instituția „are atribuția generală de a exercita controlul asupra modului de formare, administrare și întrebuințare a resurselor financiare ale statului din domeniul public”, exercitarea căilor de atac în cauze care vizează infracțiuni în legătură cu aceste fonduri reprezentând, în opinia judecătorului „o componentă a controlului exercitat în legătură cu întrebuințarea acestor resurse”; astfel, instituția ar trebui să acționeze „în realizarea obiectului ei de activitate”, acela de a veghea la modul de cheltuire a banului public.

S-a susținut de către procuror că acest control asupra fondurilor publice la care este obligată Curtea de Conturi vizează raporturile financiare dintre contribuabili, nu modul în care organele competente ale statului își desfășoară activitatea judiciară. De altfel, când raporturile între subiecții controlați de Curtea de Conturi vizează fapte prevăzute de legea penală competența acestei instituții încetează, ea revenind organelor judiciare. Obligația Curții de Conturi, ca și a altor subiecți de drept, de a sesiza organele judiciare când au suspiciuni în legătură cu comiterea unor fapte penale este instituită tocmai în considerarea faptului că aceste împrejurări excedează competenței celor dintâi, revenind exclusiv celor din urmă „să exercite controlul” asupra acestor raporturi.

Prin urmare, s-a arătat că modul în care organele judiciare soluționează raporturile de drept penal nu fac obiectul de activitate al Curții de Conturi, de aceea instituția nu poate justifica vreun „interes legitim” în sensul art. 336 din Codul de procedură penală. A raționa altminteri ar însemna ca orice persoană, care are obligația să sesizeze organele de urmărire penală sau care are chiar dreptul de a proceda la constatarea infracțiunilor, să poată apoi ataca soluția procurorului pentru simplul motiv că are atribuții legale privind fapte care, după epuizarea competenței sale, au atras competența organelor de urmărire penală care au soluționat cauza: atari legitimări ar putea pretinde, în baza acestui raționament, spre exemplu

Consiliul Național al Audiovizualului [care are, potrivit art. 10 alin. (6) din Legea nr. 504/2002, obligația să sesizeze autoritățile competente cu privire la apariția sau existența unor practici restrictive de concurență, a abuzului de poziție dominantă sau a concentrărilor economice], jandarmeria (care are, potrivit Legii nr. 550/2004, atribuții în legătură cu prevenirea și descoperirea infracțiunilor) sau, *a fortiori*, poliția.

Prin urmare, criteriul legal al vătămării unui interes legitim se verifică numai în situațiile în care în privința unui anume subiect de drept ordonanța de clasare produce efecte, dând naștere unei situații juridice în care aceasta este implicată în exercitarea unui drept subiectiv propriu sau unei situații juridice în care legea îi conferă expres, cu caracter special, îndreptățirea de a acționa (capacitatea activă) pentru protejarea altui subiect de drept.

Or, Curtea de Conturi nu este, în cauze de tipul celei care a generat întrebarea prealabilă, o astfel de persoană, întrucât clasarea nu a produs vreun efect în privința sa și nici nu există vreun dispoziție legală care să îi confere dreptul de a acționa în justiție, în numele statului, în cauzele în care persoane vătămate sunt alte instituții sau autorități ale statului.

S-a solicitat a se observa și că obiectul cauzei nu a fost o infracțiune la regimul fondurilor publice (cum ar fi, spre exemplu, evaziunea fiscală), ci o infracțiune de serviciu în dauna unei autorități a statului care are calitatea de persoană vătămată și, prin aceasta, îndreptățirea de a ataca soluția de clasare.

În final, s-a făcut referire la considerentele Deciziei în interesul legii nr. 13 din 19 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 794 din 9 noiembrie 2011, care sunt, *mutatis mutandis*, aplicabile și acestei cauze.

IX. Opinia specialiștilor consultați

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată opinia scrisă a unor specialiști cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării.

Facultatea de Drept din cadrul Universității din Craiova a comunicat următorul punct de vedere: în cauză, Curtea de Conturi a României a acționat în calitate de organ de constatare, astfel cum reiese din art. 1 al Legii nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi coroborat cu art. 61 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală.

Potrivit dispozițiilor art. 61 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, organele de constatare sunt obligate să întocmească un proces-verbal ori de câte ori există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, iar, potrivit art. 1 al Legii nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, această instituție exercită controlul asupra modului de formare, de administrare și de întrebuințare a resurselor financiare ale statului și ale sectorului public.

Din modul cum sunt reglementate atribuțiile sale reiese cu evidență și interesul legitim: supraveghind resursele financiare ale statului și ale sectorului public, Curtea de Conturi are interesul ca orice persoană care aduce atingere acestor bunuri să fie trasă la răspundere penală în mod corespunzător.

Mai mult decât atât, plângerea împotriva soluțiilor de neurmărire și netrimite în judecată ale organelor de urmărire penală reprezintă materializarea atribuțiilor sale, întrucât, în calitate de autoritate supremă de control asupra legalității cheltuirii banului public, aceasta are obligația legală de a sesiza organele judiciare în ipoteza săvârșirii unor infracțiuni. Prin urmare, nu există nicio rațiune pentru care i-ar fi interzis să participe la etapele ulterioare ale procesului penal.

S-a considerat că nerecunoașterea dreptului de a formula plângere împotriva actelor procurorului ar reprezenta o încălcare a liberului acces la justiție garantat de art. 21 din Constituția României.

Prin urmare, s-a apreciat că interesul legitim al Curții de Conturi decurge din atribuțiile sale de a controla întrebuințarea resurselor financiare ale statului și ale sectorului public, astfel

că aceasta are calitatea procesuală de persoană ale cărei interese legitime sunt vătămate, având dreptul de a ataca soluțiile de clasare dispuse de procuror.

Opinia exprimată de specialiștii Departamentului de Drept Public al Facultății de Drept din cadrul Universității „Lucian Blaga” din Sibiu

S-a considerat că dezlegarea care se solicită nu este o chestiune de drept și s-ar impune a fi respinsă, ca inadmisibilă. Totuși, în această materie, s-ar impune un recurs în interesul legii în care să fie tranșată situația pentru toate autoritățile publice, global, în sensul Deciziei în interesul legii nr. 13 din 19 septembrie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 794 din 9 noiembrie 2011. Tranșarea doar a acestei situații particulare va da naștere la alte asemenea cereri de dezlegare, de fiecare dată când sesizarea organelor de urmărire penală ar fi efectuată de o altă autoritate publică, distinctă de cea în cauză.

X. Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție

Cu privire la chestiunea de drept care formează obiectul sesizării s-a opinat în sensul că, în interpretarea dispozițiilor art. 336 alin. (1), art. 339 și art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea de Conturi nu are calitatea de persoană ale cărei interese legitime sunt vătămate prin soluția de clasare și nu are calitatea procesuală de a ataca soluțiile de clasare dispuse de procuror.

S-a susținut că Decizia nr. 13 din 19 septembrie 2011 a Completului competent să judece recursul în interesul legii al Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 794 din 9 noiembrie 2011, și considerentele acesteia, referitoare la Agenția Națională de Integritate, sunt aplicabile în cazul Curții de Conturi.

Astfel:

a. În cuprinsul dispozițiilor art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală corelate cu dispozițiile art. 336 alin. (1) și art. 339 din Codul de procedură penală, legiuitorul a atribuit calitatea procesuală de a ataca soluțiile de clasare la judecătorul de cameră preliminară numai persoanei ale cărei interese legitime sunt vătămate prin soluția de clasare dispusă de procuror.

În accepțiunea dispozițiilor art. 336 alin. (1), art. 339 și art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, interesele legitime care pot fi vătămate prin soluția de clasare dispusă de procuror sunt **interesele legitime specifice ale părților și ale subiecților procesuali principali** (suspectul și persoana vătămată), iar nu interesele generale ale societății, în virtutea cărora autoritățile publice sesizează organele de urmărire penală conform art. 288 alin. (1) și art. 291 alin. (1) din Codul de procedură penală.

În acest sens, în doctrina¹ privitoare la art. 340 din Codul de procedură penală s-a relevat că, deși legiuitorul nu a mai considerat necesar a face referire în mod distinct la persoanele care pot contesta soluția procurorului, se poate observa că prin obiectul plângerii — soluția de clasare — se limitează calitatea de subiect activ al acțiunii atipice doar pentru părțile sau subiecții procesuali principali din cadrul acțiunii tipice, doar aceștia putând să justifice un interes legitim în a contesta soluția procurorului de clasare.

Această concluzie ar rezulta și din Decizia Curții Constituționale nr. 599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014 (considerentul nr. 40), potrivit căreia, „așa cum rezultă din art. 341 alin. (2) din Codul de procedură penală, un exemplar al plângerii formulate este comunicat procurorului și părților. Potrivit art. 32 din Codul de procedură penală, părți în procesul penal sunt numai inculpatul, partea civilă și partea responsabilă civilmente. Din această perspectivă, Curtea a constatat că

persoana vătămată și suspectul, în calitate de subiecți procesuali principali, nu au posibilitatea de a-și face apărarea cu privire la susținerile petentului, deoarece acestora nu li se comunică un exemplar al plângerii. Or, în situația în care nu a fost pusă în mișcare acțiunea penală, subiecții procesuali principali sunt privați de dreptul la un proces echitabil prin aceea că, necunoscând conținutul plângerii, nu pot întreprinde niciun fel de demersuri în apărarea intereselor lor legitime. Așa fiind, aceste neajunsuri pot fi acoperite în măsura în care judecătorul de cameră preliminară se va pronunța asupra plângerii în cadrul unei proceduri contradictorii și orale.”

Persoanele care formulează denunț (art. 290 din Codul de procedură penală) sau persoanele cu funcții de conducere care formulează sesizări [art. 291 alin. (1) din Codul de procedură penală] nu au nici calitatea de parte și nici calitatea de subiect procesual principal și, în consecință, nu pot justifica un interes legitim în a contesta soluția procurorului de clasare. Sesizările formulate de Curtea de Conturi sunt întemeiate pe dispozițiile art. 288 alin. (1) și art. 291 alin. (1) din Codul de procedură penală, în prevederile art. 33 alin. (4) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi stabilindu-se că, „în situațiile în care în rapoartele de audit se constată existența unor fapte pentru care există indicii că au fost săvârșite cu încălcarea legii penale, conducătorul departamentului sesizează organele în drept pentru asigurarea valorificării constatării și informează entitatea auditată”.

Calitatea de titular al sesizării organelor de urmărire penală, conferită Curții de Conturi, nu îi atribuie însă calitatea de persoană ale cărei interese legitime sunt vătămate prin soluția de clasare și nici calitatea procesuală de a ataca soluțiile de clasare dispuse de procuror.

Curtea de Conturi, ca titular al sesizării organelor de urmărire penală, nu dobândește calitatea de parte sau de subiect procesual principal și nici nu poate justifica un interes legitim specific părților ori subiecților procesuali principali care să îi confere calitatea procesuală de a formula plângere la judecătorul de cameră preliminară împotriva soluției de clasare dispuse de procuror, în temeiul art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală.

S-a precizat că sesizarea organelor de urmărire penală de către Curtea de Conturi se realizează în virtutea unui interes general al societății, ca autoritate care exercită controlul asupra modului de formare, de administrare și de întrebuințare a resurselor financiare ale statului și ale sectorului public, conform art. 140 alin. (1) din Constituția României, iar, în activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății, potrivit art. 131 alin. (1) din Constituție, și, în consecință, Ministerul Public, prin soluțiile de clasare, nu poate vătăma interesele generale în virtutea cărora Curtea de Conturi sesizează organele de urmărire penală.

Așadar, în ipoteza în care sesizează organele de urmărire penală în virtutea intereselor generale ale societății, Curtea de Conturi nu poate avea calitatea de persoană ale cărei interese legitime sunt vătămate prin soluția de clasare și nici calitatea procesuală de a ataca soluțiile de clasare dispuse de procuror. Numai în ipotezele în care are calitatea de parte sau de subiect procesual principal, Curtea de Conturi poate dobândi calitatea de persoană ale cărei interese legitime (specifice părților sau subiecților procesuali principali) sunt vătămate și calitatea procesuală de a ataca soluțiile de clasare dispuse de procuror.

b. Soluția adoptată prin **Decizia nr. 13 din 19 septembrie 2011 a Completului competent să judece recursul în interesul legii al Înaltei Curți de Casație și Justiție**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 794 din 9 noiembrie 2011, cu privire la Agenția Națională de Integritate, precum și

¹ Nicolae Volonciu, Andreea Simona Uzlău, Raluca Moroșanu, Victor Văduva, Daniel Atasiei, Crislinel Ghigheci, Corina Voicu, Georgiana Tudor, Teodor-Viorel Gheorghe, Cătălin Mihai Chiriță — *Noul Cod de procedură penală comentat*, Editura Hamangiu, 2014, p. 845.

considerentele acesteia își mențin caracterul valabil și sunt aplicabile în cazul Curții de Conturi, având în vedere, pe de o parte, continuitatea reglementării în stabilirea persoanei ale cărei interese legitime sunt vătămăte, ca titular al plângerii întemeiate pe dispozițiile art. 340 din Codul de procedură penală, iar, pe de altă parte, poziția similară a Agenției Naționale de Integritate și a Curții de Conturi, ca autorități abilitate să sesizeze organele de urmărire penală.

Prin Decizia nr. 13 din 19 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 794 din 9 noiembrie 2011, Completul competent să judece recursul în interesul legii a stabilit că, în aplicarea dispozițiilor art. 278¹ alin. (1) din Codul de procedură penală anterior, **Agencia Națională de Integritate nu are calitatea procesuală de a ataca soluțiile de neurmărire penală sau de netrimiteră în judecată dispuse de procuror**, plângerile astfel formulate urmând a fi respinse, ca inadmisibile, conform art. 278¹ alin. (8) lit. a) teza a II-a din Codul de procedură penală anterior.

În considerentele Deciziei nr. 13 din 19 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 794 din 9 noiembrie 2011, Completul competent să judece recursul în interesul legii, calificând sesizările formulate de Agenția Națională de Integritate ca fiind denunțuri, a reținut că, *pentru a stabili dacă denunțatorul poate fi o „persoană ale cărei interese legitime sunt vătămăte”, trebuie delimitată noțiunea de „interese legitime”, prin raportare la conduita denunțatorului, care acționează, fie pentru că legea îl obligă la un asemenea demers (de exemplu, în cazul infracțiunilor a căror nedeunțare sau nesesizare a organelor judiciare constituie ea însăși o infracțiune), fie pentru că spiritul etic sau civic îi determină la o asemenea acțiune.*

În aceste cazuri nu se poate vorbi despre un interes legitim propriu, concret și actual pe care l-ar avea denunțatorul pentru a depăși demersul inițial de încunoștințare a organelor de urmărire penală cu privire la presupusa săvârșire a unei infracțiuni, indiferent de cauza care l-a determinat în primă instanță să acționeze „o obligație legală sau propria conștiință”.

Încunoștințând organele judiciare cu privire la săvârșirea unei presupuse infracțiuni, denunțatorul acționează în virtutea unui interes public, ca reprezentant al societății, ajutând astfel aceste organe să cerceteze fapte prevăzute de legea penală despre care ele nu au avut cunoștință pe altă cale (plângere sau sesizare din oficiu).

Acest interes public este limitat însă la sesizarea organelor de urmărire penală și nu conferă denunțatorului dreptul de a supune cauza cenzurii instanței de judecată, atunci când nu s-a dispus începerea urmăririi penale sau trimiterea în judecată.

*Particularizând aceste considerații la situația Agenției Naționale de Integritate, este real că menirea acesteia constă în asigurarea integrității în exercitarea demnităților și funcțiilor publice și prevenirea corupției instituționale, însă **interesul public pentru înființarea și funcționarea unei asemenea instituții nu este suficient pentru a justifica un demers al Agenției în fața judecătorului, în procedura instituită în art. 278¹ din Codul de procedură penală anterior**, întrucât pe această cale s-ar depăși atribuțiile Agenției Naționale de Integritate, chiar delimitate la responsabilități în evaluarea declarațiilor de avere, a datelor și informațiilor privind averea, precum și a modificărilor patrimoniale intervenite, a incompatibilităților și a conflictelor de interese potențiale în care se pot afla persoanele prevăzute la art. 1 pe perioada îndeplinirii funcțiilor și demnităților publice [a se vedea art. 8 alin. (1) din Legea nr. 176/2010].*

Prin urmare, atribuțiile Agenției se limitează la această evaluare, putându-se doar sesiza alte organe (fiscale, de urmărire penală sau comisia de cercetare a averilor ori, după

caz, disciplinare), care vor decide în mod exclusiv, potrivit propriilor competențe, dacă au fost încălcate dispozițiile legii fiscale ori dacă sunt întrunite condițiile răspunderii penale sau disciplinare, după caz.

În concluzie, sesizând organele de urmărire penală, Agenția Națională de Integritate acționează ca un denunțator și nu este îndrituită, față de cele expuse anterior, la un demers în fața judecătorului, în procedura instituită de art. 278¹ din Codul de procedură penală anterior.

Atât soluția, cât și considerentele Deciziei nr. 13 din 19 septembrie 2011 a Completului competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 794 din 9 noiembrie 2011, sunt aplicabile Curții de Conturi, având în vedere, pe de o parte, statutul de autoritate publică al Agenției Naționale de Integritate și al Curții de Conturi, iar, pe de altă parte, poziția similară a titularilor sesizării prevăzuți în art. 290 din Codul de procedură penală (denunțatorul) și în art. 291 alin. (1) din Codul de procedură penală (persoanele cu funcții de conducere în cadrul unei autorități publice).

c. Soluția adoptată prin Decizia nr. 13 din 19 septembrie 2011 a Completului competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 794 din 9 noiembrie 2011, se regăsește în jurisprudența anterioară a Înaltei Curți de Casație și Justiție, referitoare la denunțator, reflectată în **Decizia nr. 721 din 3 decembrie 2007 a Completului de 9 judecători**.

Prin Decizia nr. 721 din 3 decembrie 2007, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că denunțatorul unei fapte pentru care acțiunea penală se pune în mișcare în plângerea prealabilă — iar o astfel de plângere nu a fost formulată — nu are nici calitatea de persoană vătămătată, nefiind subiect pasiv al faptei, și nici calitatea de persoană ale cărei interese legitime sunt vătămăte, întrucât soluția procurorului nu produce efecte asupra sa.

În raport cu Decizia nr. 721 din 3 decembrie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în ipoteza în care a sesizat organele de urmărire penală, Curtea de Conturi nu poate avea calitatea de persoană ale cărei interese legitime sunt vătămăte, întrucât soluția de clasare dispusă de procuror nu produce efecte asupra sa.

În concluzie, s-a susținut că, în interpretarea dispozițiilor art. 336 alin. (1), art. 339 și art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea de Conturi nu are calitatea de persoană ale cărei interese legitime sunt vătămăte prin soluția de clasare și nu are calitatea procesuală de a ataca soluțiile de clasare dispuse de procuror.

XI. Dispoziții legale incidente

Art. 336 din Codul de procedură penală

(1) Orice persoană poate face plângere împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală, dacă prin acestea s-a adus o vătămăre intereselor sale legitime.

Art. 339 din Codul de procedură penală

(1) Plângerea împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta se rezolvă, după caz, de prim-procurorul parchetului, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, de procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(2) În cazul când măsurile și actele sunt ale prim-procurorului, ale procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel, ale procurorului șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori au fost luate sau efectuate pe baza dispozițiilor date de către aceștia, plângerea se rezolvă de procurorul ierarhic superior.

(3) Dispozițiile alin. (1) și (2) se aplică în mod corespunzător atunci când ierarhia funcțiilor într-o structură a parchetului e stabilită prin lege specială.

(4) În cazul soluțiilor de clasare, plângerea se face în termen de 20 de zile de la comunicarea copieii actului prin care s-a dispus soluția.

(5) Ordonanțele prin care se soluționează plângerile împotriva soluțiilor, actelor sau măsurilor nu mai pot fi atacate cu plângere la procurorul ierarhic superior și se comunică persoanei care a făcut plângerea și celorlalte persoane interesate.

(6) Dispozițiile art. 336—338 se aplică în mod corespunzător, dacă legea nu dispune altfel.

Art. 340 din Codul de procedură penală

(1) Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art. 339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.

XII. Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Opinia judecătorului-raportor este în sensul că sesizarea formulată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Timiș — Secția penală este inadmisibilă.

XIII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Timiș — Secția penală în Dosarul nr. 5.023/30/2016 în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

a. În conformitate cu dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală „dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Astfel, în raport cu textul legal mai sus enunțat, se constată că admisibilitatea unei sesizări formulate în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată de îndeplinirea, în mod cumulativ, a următoarelor **trei cerințe**:

— instanța care a formulat întrebarea să fie investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

— chestiunea de drept supusă analizei să nu fi primit o rezolvare anterioară printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și să nu facă obiectul unui asemenea recurs în curs de soluționare;

— soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării.

b. Examinând aceste condiții de admisibilitate a sesizării ce face obiectul prezentei cauze, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că **nu sunt îndeplinite ultimele două condiții** enumerate anterior.

b.1. Deși nu există o hotărâre prealabilă sau o decizie pronunțată într-un recurs în interesul legii prin care să se fi statuat explicit asupra chestiunii de drept ridicate de instanța de trimitere, dezlegarea acesteia rezultă în mod implicit dintr-o astfel de decizie, pronunțată anterior de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

În concret, prin **Decizia nr. 13 din 19 septembrie 2011**, pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 794 din 9 noiembrie 2011, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală anterior, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că „*Agencia Națională de Integritate nu are calitatea*

procesuală de a ataca soluțiile de neurmărire penală sau de netrimite în judecată dispuse de procuror, plângerile astfel formulate urmând a fi respinse, ca inadmisibile, conform art. 278¹ alin. (8) lit. a) teza a II-a din Codul de procedură penală”.

În considerentele acestei decizii, analizând dacă Agenția Națională de Integritate poate fi o „persoană ale cărei interese legitime sunt vătămate”, în sensul prevăzut de art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală anterior, și, prin urmare, poate avea o legitimare procesuală activă în procedura reglementată de acest text de lege, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că „interesul public pentru înființarea și funcționarea unei asemenea instituții nu este suficient pentru a justifica un demers al Agenției în fața judecătorului, în procedura instituită în art. 278¹ din Codul de procedură penală, întrucât pe această cale s-ar depăși atribuțiile Agenției Naționale de Integritate, clar delimitate la „*responsabilități în evaluarea declarațiilor de avere, a datelor și informațiilor privind averea, precum și a modificărilor patrimoniale intervenite, a incompatibilităților și a conflictelor de interese potențiale în care se pot afla persoanele prevăzute la art. 1, pe perioada îndeplinirii funcțiilor și demnităților publice*” [art. 8 alin. (1) din Legea nr. 176/2010].

Prin urmare, atribuțiile Agenției Naționale de Integritate se limitează la această evaluare, putându-se doar sesiza alte organe (fiscale, de urmărire penală sau comisia de cercetare a averilor ori, după caz, disciplinare), care vor decide în mod exclusiv, potrivit propriilor competențe, dacă au fost încălcate dispozițiile legii fiscale ori dacă sunt întrunite condițiile răspunderii penale sau disciplinare, după caz.

În concluzie, sesizând organele de urmărire penală, Agenția Națională de Integritate acționează ca un denunțator și nu este îndrituită, față de cele expuse anterior, la un demers în fața judecătorului, în procedura instituită de art. 278¹ din Codul de procedură penală.

Atât soluția, cât și considerentele Deciziei nr. 13 din 19 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 794 din 9 noiembrie 2011, își păstrează valabilitatea și în condițiile noului Cod de procedură penală, fiind pe deplin aplicabile *mutatis mutandis* și în cazul Curții de Conturi.

Astfel, în cazul Agenției Naționale de Integritate, activitatea de evaluare a declarației de avere, precum și cea de evaluare a declarației de interese se concretizează în întocmirea unui raport de evaluare, care se comunică, între altele, organului de urmărire penală, atunci când inspectorul de integritate constată fie existența unor diferențe semnificative, în sensul legii, între modificările intervenite în averea persoanei în cauză și veniturile realizate de aceasta, fie existența unui conflict de interese sau a unei incompatibilități [art. 17 alin. (4) și art. 21 alin. (4) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative].

În mod similar, în cazul Curții de Conturi, în situațiile în care în rapoartele de audit se constată existența unor fapte pentru care există indicii că au fost săvârșite cu încălcarea legii penale, conducătorul departamentului sesizează organele în drept pentru asigurarea valorificării constatării și informează entitatea auditată (art. 33 alin. 4 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi).

În ambele cazuri, interesul public în baza căruia acționează cele două autorități publice este unul limitat la sesizarea organelor de urmărire penală, care vor decide în mod exclusiv, potrivit propriilor competențe și în condițiile prevăzute de Codul de procedură penală, dacă faptele sesizate constituie infracțiuni și justifică trimiterea în judecată a persoanelor care le-au săvârșit sau, dimpotrivă, se impune o soluție de clasare.

Cu alte cuvinte, atât în cazul Agenției Naționale de Integritate, cât și în cazul Curții de Conturi, interesul public ce a stat la baza organizării funcționării celor două autorități publice justifică sesizarea organelor de urmărire penală, în cazul în care se constată existența indiciilor privind săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală, dar nu și dreptul de a supune cauza cenzurii judecătorului de cameră preliminară, atunci când nu s-a dispus începerea urmăririi penale sau trimiterea în judecată.

În concluzie, fiind vorba despre situații similare, se apreciază că problema de drept sesizată de către instanța de trimitere își găsește rezolvare în Decizia nr. 13 din 19 septembrie 2011, pronunțată într-un recurs în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 794 din 9 noiembrie 2011, astfel încât din această perspectivă sesizarea este inadmisibilă.

La aceeași concluzie se ajunge și dacă se analizează sesizarea prin prisma **jurisprudenței Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală**.

Astfel, pe de o parte, prin Decizia nr. 22 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1057 din 28 decembrie 2016, s-a reținut că „*jurisprudența recentă a Completului pentru dezlegarea unor probleme de drept în materie penală a abordat, tangențial, și elemente ce nuanțează semnificativ înțelesul sintagmei «chestiune de drept» la care face referire art. 475 din Codul de procedură penală, impunând examinarea acesteia fie din perspectiva cerinței «noutății» problemei de drept ridicate, fie a existenței unei neclarități, ambiguități a dispoziției legale supuse interpretării.*

Date fiind diferențele de redactare între art. 475 din Codul de procedură penală și art. 519 din Codul de procedură civilă, «noutatea» problemei supuse dezlegării nu a fost reținută, până în prezent, ca o cerință propriu-zisă de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile în materie penală.

Completul competent a efectuat însă, recent, o primă analiză a admisibilității și din această perspectivă. Astfel, raportându-se la deciziile date în materie civilă, respectiv deciziile nr. 6 din 23 iunie 2014 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 22 septembrie 2014) și nr. 7 din 30 iunie 2014 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 5 august 2014), s-a subliniat că acest caracter «de noutate se pierde, pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor, în urma unei interpretări adecvate, concretizată într-o practică judiciară consacrată, iar opiniile jurisprudențiale izolate sau cele pur subiective nu pot constitui temei declanșator al mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile» (Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, Decizia nr. 10 din 22 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 4 iunie 2015).

Această opinie se apreciază a fi pertinentă și în speța de față în scopul delimitării mai exacte a problemelor de drept ce pot face obiectul hotărârii prealabile (respectiv chestiuni de drept de o dificultate rezonabilă, susceptibile a da naștere unor interpretări judiciare diferite) de opiniile jurisprudențiale cu totul izolate, ce pot fundamenta, uneori, o astfel de sesizare.

Pe de alte parte, condiția caracterizării dispozițiilor legale ce fac obiectul sesizării printr-o doză necesară de echivoc a fost subliniată în considerentele secțiunii a IX-a a Deciziei nr. 16 din 22 mai 2015 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490 din 3 iulie 2015.

Așadar, numai o problemă de drept de o dificultate rezonabilă și de natură a da naștere, în mod previzibil, unor interpretări judiciare diferite legitimează concursul dat tribunalelor și curților de apel de către instanța supremă într-o cauză pendinte. În cazul considerării ca admisibile a unor sesizări prin care se tinde, dimpotrivă, la dezlegarea unor probleme pur teoretice ori la soluționarea propriu-zisă a unor chestiuni ce țin de fondul cauzei, există riscul transformării

mecanismului hotărârii prealabile fie într-o «procedură dilatorie pentru litigii caracterizate, prin natura lor ca fiind urgente, fie într-o procedură care va substitui mecanismul recursului în interesul legii»”.

În acest context, chiar dacă s-ar aprecia că problema de drept supusă analizei în prezenta cauză nu a primit o rezolvare anterioară explicită printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii, ea nu întrunește cerința noutății și nu are un grad rezonabil de dificultate, de natură a da naștere, în mod previzibil, unor interpretări judiciare diferite, neexistând deosebiri semnificative între situația Agenției Naționale de Integritate și cea a Curții de Conturi, cu referire la justificarea unui interes legitim al acestor autorități publice de a ataca soluțiile de clasare dispuse de procuror cu privire la faptele cuprinse în rapoartele întocmite de acestea conform competențelor recunoscute de legile care le reglementează organizarea și funcționarea.

b.2. Pe de altă parte, dacă s-ar trece peste aspectele menționate anterior, sesizarea ce face obiectul prezentei cauze este inadmisibilă și din perspectiva neîntrunirii celei de-a treia condiții deduse din conținutul art. 475 din Codul de procedură penală, de asemenea cu referire la **jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală**.

Astfel, prin Decizia nr. 11 din 2 iunie 2014, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală al Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 7 iulie 2014, s-a statuat că admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată, atât în cazul în care vizează o normă de drept material, cât și atunci când privește o dispoziție de drept procesual penal, de împrejurarea că interpretarea dată de instanța supremă să aibă consecințe asupra modului de rezolvare a fondului cauzei:

„Prin sintagma *soluționarea pe fond a cauzei* folosită de legiuitor în cuprinsul art. 475 din Codul de procedură penală pentru a desemna legătura obiectivă dintre chestiunea de drept supusă interpretării și procesul penal în curs trebuie astfel să se înțeleagă dezlegarea raportului juridic penal născut ca urmare a încălcării relațiilor sociale protegute prin norma de incriminare, inclusiv sub aspectul consecințelor de natură civilă, și nu rezolvarea unei cereri incidentale invocate pe parcursul judecării cauzei în ultimă instanță.”

Or, în speță, dezlegarea solicitată de instanța de trimitere nu vizează o chestiune de care depinde soluționarea cauzei pe fondul ei, ci rezolvă o chestiune incidentală, cu referire la excepția de inadmisibilitate a plângerii invocată de Ministerul Public, motivată de lipsa calității procesuale a Curții de Conturi în procedura prevăzută de art. 340 din Codul de procedură penală.

Cu alte cuvinte, în măsura în care sesizarea ar fi considerată admisibilă, s-ar soluționa însăși excepția cu care instanța de trimitere a fost investită de către unul dintre participanții la proces, respectiv Ministerul Public.

Practic, prin încheierea prin care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție, instanța de trimitere nu solicită interpretarea unor dispoziții legale *in abstracto*, ci pronunțarea asupra admisibilității plângerii cu care a fost investită, fapt care excedează mecanismului de unificare a jurisprudenței instituit prin dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală și nu poate conduce decât la concluzia inadmisibilității unui asemenea demers (în același sens Decizia nr. 16 din 22 mai 2015, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală al Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490 din 3 iulie 2015).

Plecând de la același principiu, în sensul că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor

chestiuni de drept în materie penală trebuie să tindă la interpretarea *in abstracto* a unor dispoziții legale determinate, iar nu la rezolvarea implicită a unor chestiuni ce țin de particularitățile fondului cauzei, se apreciază că stabilirea dacă un petent, indiferent care ar fi acesta, are calitatea procesuală de persoană ale cărei interese legitime sunt vătămăte și, prin această, dreptul de a ataca în fața judecătorului de cameră preliminară o soluție de clasare dispusă de procuror este o chestiune de fapt, care ține de particularitățile cauzei și nu justifică pronunțarea unei hotărâri în procedura prevăzută de art. 475 din Codul de procedură penală.

Dacă s-ar accepta soluția contrară, s-ar putea ajunge și în alte cazuri aflate pe rolul instanțelor judecătorești la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru ca aceasta să se pronunțe, în mod explicit, în procedura prevăzută de art. 475 din

Codul de procedură penală cu privire la faptul dacă un petent — organ de stat, autoritate publică, instituție publică sau orice altă persoană juridică de drept public — are calitatea de persoană ale cărei interese legitime sunt vătămăte și poate ataca o soluție de clasare dispusă de procuror.

Concluzionând, situația particulară a Curții de Conturi, ca petent în procedura prevăzută în art. 340 din Codul de procedură penală, nu justifică pronunțarea unei hotărâri de către Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală al Înaltei Curți de Casație și Justiție, ci analizarea acestei circumstanțe factuale prin raportare la jurisprudența existentă, reprezentată în principal de Decizia nr. 13 din 19 septembrie 2011, pronunțată în recurs în interesul legii de către Înalta Curte de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 794 din 9 noiembrie 2011.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 475 și art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Timiș — Secția penală în Dosarul nr. 5.023/30/2016, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: *dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 340 alin. (1), art. 339 raportat la art. 336 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea de Conturi a României are calitatea procesuală de persoană ale cărei interese legitime sunt vătămăte, respectiv dacă Autoritatea Centrală de Audit are dreptul de a ataca soluțiile de clasare dispuse de procuror.*

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 10 mai 2017.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE
A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **MIRELA SORINA POPESCU**

Magistrat-asistent,
Manuela-Magdalena Dolache

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

